

Bächer Iván: Énértékelő

2013-03-02BÄCHERBÄCHER IVÁNHÉTVÉGE

Megint eltelt egy év, megint itt állok Önök előtt, hogy számot adjak arról, mennyit teljesítettem az elmúlt időszakban, honnan indultunk és hova jutottunk.

Nyugodt lelkiismerettel jelenthetem: sokat teljesítettünk, nagy és nehéz út áll mögöttünk. De volt erőnk és volt bátorságunk belevágni, és most láthatjuk: volt eredménye is az erőfeszítésnek. Jók voltuk, vagyis és tehát: jó voltam. Ebben az évben is én voltam a legjobb. Vagy ha nem is a legjobb, de jó voltam. Legjobb meg nem volt.

Én vagyok a legjobb unortodox író, tárcaíró, hírlapíró e honban, sőt Európában, még ha ezt Európa pillanatnyilag nem is látja be, nem kis részben itthoni elleneim külhoni ármánykodásának köszönhetőn. De a kutya ugat, a dakota halad. Írói, hírlapíró munkásságom töretlenül fejlődött ebben az évben is, olyannyira, hogy nyugodtan beszélhetünk már művészi tökélyről. Kitűzött célokat elértem: hétről hétre írtam és hétről hétre jobbat. Célkitűzéseimtől nem hagytam magamat eltéríteni egy pillanatra sem. Az országgal, a nemzettel együtt törtem fölfelé és a nemzet egy emberként követett.

Csak úgy, mint az országos feladatainkat megoldó programok, a cigányság felemelkedését célzó Ku-Klux-plan, a vasút és hídépítést elősegítő Matuska-terv vagy a múzeumok és könyvtárak ügyét egyszer s mindenkorra megoldó Néró program, a szegénység problémáit rendező Nemzeti Tiborctestület, a hajléktalanokat gondozó Nemzeti Diogenész projekt, vagy a hosszú távú nemzetstratégiát kidolgozó Nemzeti Pávanács, úgy az én működésemet is vezérlő Zsenizsinór is tökéletesen bevált; írásművészetem beérett, mondataim mivesek, híján vannak

minden modorosságnak, s ha hébe-korba mégis lelnénk ilyest, azt téveszthetetlen stílusjegyként kell nyugtáznunk csupán.

Jó úton haladok. Igaz ugyan, hogy pénzem nincs, adósságaim tetemesek, meglehetősen kis példányszámban fogynak könyveim, a lapok pedig, amelyekben még publikálhatok, napi gondokkal küzdenek, de megőriztem függetlenségemet. Így van ez még akkor is, ha általában azt teszem, amit mondanak nekem, mire költsem a pénzemet és mennyit, hova menjek, kihez és mikor. De én teljesen a szabad akaratomból engedelmeskedem. Nem vagyok gyarmat! Az én szavam nem eladó. Csak ha rendesen fizetnek érte.

És tudom; ahogy mind több szegény magyar embernek jut mind nagyobb kenyér, mind több szegény, de tehetséges magyar fiatal részesül a mind színvonalasabb ingyenes magyar oktatás áldásaiban, aminthogy dús kalással ringanak már a felcsúti tökmagmezők, úgy szárnyal mind magasabbra művészetem.

De ahogy a szegény ember csak akkor érzi, ha kap, ha előbb megfosztjuk mindenétől, úgy nem is kell fát vágnom, kisebb bér munkákat vállalnom néhanap, hogy ha eljön az ideje majd, művészi munkásságom végkép kiteljesedhessen. De már most is: nem egyszerűen jó vagyok, de nagy. Lehet, hogy ezt itthon még nem mindenki látja, lehet, hogy Európa sem hisz még a szemének, de Kelet-Ázsia, Közel-Kelet már fölfigyelt rám; mind több azeri és iráni toll- és baltaforgató veti hátra igekötőit, és szegődik nyomomba.

Természetesen tudjuk, sok idő kell ahhoz, hogy beérjenek, de nekem van időm, van türelmem, van önfegyelmem is. A közkeletű irokéz közmondás szerint is: nem abból lesz a törzsfőnök, aki összehúgyozza a wigwamot, hanem, aki vissza tudja tartani. Gondolkodom, hogy hol követtem el hibát. És őszintén, töredelmesen meg kell vallanom Önöknek, oda jutottam: sehol. Nem bírtam hibázni. Mindent tökéletesen csináltam.

Kedves barátaim, e szavakkal búcsúzom Önöktől, abba kell hagynom, ugyanis nem tudok már mit mondani, egyszerűen nincsen rám szavam. Döbbenten állok magam előtt. S alig hiszek a szememnek. Ilyen van? Ilyen lehet? Ilyen tökély, ilyen magabiztosság, ilyen erő? És bölintanom kell: igen van. Csak rám kell nézni. Nem tudok már javallani végül csak ezt: kövessetek! Hajrá dakoták! Hajrá én!

MEGOSZTOMTWITTER [KINYOMTATOM](#)

Bächer IvánKultúra